

водата се изпарява и се сгъстява, а съдържащия се въ нея *гипс* се отдѣля и се полепя по търнитѣ като замръзнали кичури ледъ. Прецедената вода се слива по пода на градирната и се събира въ голѣми *резервуари* — по-голѣми отъ най-голѣмата винарска каца. Събраната вода въ тия резервуари бива толкова гжста отъ соль, че падналъ въ нея човѣкъ не може да се удави, а ще плава отгоре.

По желѣзни тръби събраната вода отива въ тавитѣ — направени отъ дебела ламарина. Подъ тавитѣ има голѣми печи, въ които горятъ каменни вжглища. Отъ силната топлина водата въ тавитѣ постоянно ври, а на дъното се утаява ситна като пѣсъкъ чиста бѣла соль. Работниците прибиратъ съ желѣзни гребла утаената соль и съ лопати я изгребватъ, та я натрупватъ върху дъсчения покривъ на тавитѣ, за да се изцеди. Следъ това пренасятъ съ колички сольта въ *сушилнята*. Тука влажната соль изсъхва и се втвърдява на голѣми пластове, които после се натрошаватъ на едри буци, както се троши зимно време ледъ за леденица.

Солнитѣ буци се прекарватъ въ отдѣлението за смилане, дето една мелница ги натрошава на съвсемъ дребни бучки, а друга смилва бучкитѣ на ситна соль, която тече направо въ човалитѣ. Оттука пълнитѣ човали се закарватъ въ *склада*, за да чакатъ реда си за продажба.

Ние се сбогувахме съ любезния директоръ на соловарната и му благодарихме, дето ни разведе изъ фабриката. На тръгване той ни даде и по една кутийка, пълна съ чиста бѣла соль. Върху кутийката е залепена картинка, на която се вижда цѣлата фабрична постройка. Тя ни напомва, че и ние, българитѣ, имаме голѣми природни богатства, и че можемъ да си строимъ фабрики, безъ да чакаме всичко наготово отъ фабричитѣ на чуждитѣ държави.

Тукъ, около соления изворъ, дълбоко подъ земята, има дебели пластове чиста каменна соль. Това се откри миналата година. Скоро, може би, ще почне да се копае и у насъ каменна соль.

Провадийската соловарна заслужва да се посети и отъ българскитѣ ученици.

Чичо Влади.